

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Javier Castillo
EL DIA QUE SE PERDIO LA CORDURA

Copyright © 2017 by Javier Castillo
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03835-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

HAVIJER KASTILJO

**DAN
KADA SMO
IZGUBILI
RAZUM**

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Za onu koja je moje sve, za koju bih i život dao,
za koju bih učinio sve na svetu.*

*Sve u životu dešava se s razlogom, samo što to
spoznamo tek kada se osvrnemo.*

Uvod

24. decembar 2013. godine, Boston

Tačno je podne 24. decembra, deli nas nepun dan od Božića. Smireno koračam ulicom, izgubljenog pogleda, a nekako mi se čini da se sve odvija kao na usporenom snimku. Dižem glavu i vidim četiri bela balona kako se uspinju ka nebu, udaljavajući se prema suncu. Dok koračam, čujem krike žena i primećujem kako ljudi izdaleka ne skidaju pogled sa mene. Da budem iskren, sasvim mi je normalno što me gledaju i viču jer, na kraju krajeva, potpuno sam nag, umrljan krvlju, a u rukama nosim odsečenu glavu. Krv se na mom telu gotovo sasvim skorila, mada iz glave i dalje povremeno kaplje. Jedna žena naprosto se ukočila nasred ulice kad me je ugledala. Umalo se nisam zasmejao kad joj je torba s namirnicama iz kupovine ispala na pločnik.

Ni sam još ne mogu da poverujem šta sam noćas uradio, iako negde duboko u meni vlada osećaj spokoja kakav nikad pre nisam iskusio. Čudno je to, ali istinito.

Iznova osmotrim onu ženu, ali se ona i dalje ne miče s mesta. Upućujem joj osmeh od uva do uva, i tada primetim da se počela tresti. Gospode, kako sam dobar.

Sa nostalgijom se prisećam ona četiri meseca tokom kojih sam pred ogledalom uvežbavao taj izgubljeni pogled. Malo danas, malo sutra, četiri sata dnevno za vežbu. Bio sam zadovoljan što sam samouk, ali pretpostavljam da je to neki polustvaran utisak samoostvarenja, odlika

Havijer Kastiljo

svih koji se proglašavaju za samouke. Oduvek sam loše glumio i nikada nisam znao da lažem. Nisam to umeo čak ni kada sam njoj, koja je već toliko godina moje sve, kazao zašto u jeku noći odlazim na to mesto. Obožavao sam njen osmeh, a njen pogled je za mene značio pravu propast. Ne možete slagati pred takvim pogledom. Mogao sam ceo život da provedem posmatrajući je dok sviće, dok joj zraci sunca miluju kosu, dok ona polagano otvara oči i smeši mi se kad se probudi.

U mojoj unutrašnjoj tišini počinjem kao iz neke daljine da razaznajem zvuke policijskih sirena i, malo-pomalo, opažam i sve ostalo: haos među ljudima, bebe koje plaču, užurbane korake.

Ukopavam se na mestu gde sam se zatekao, pa ispuštam glavu Džej Ti i smešim se policajcima dok me opkoljavaju i nišane oružjem. Zatim kleknem na kolena i, pre nego što se onesvestim usled udarca u glavu, stignem da izustim samo ovo:

„Preostao je još samo dan do Božića.“

Prvo poglavlje

26. decembar 2013. godine, Boston

Mislim da je ovo već drugi dan kako čamim ovde zatočen. Kad otvorim oči, nema ničega. Svetlost koja prodire kroz procep ispod vrata jedva mi dopušta da vidim rođenu šaku na udaljenosti od tek dvadesetak centimetara. Spolja se, s vremena na vreme, čuju stražarski korači i poneki glas kao s velike razdaljine. Sve vreme sam verovao da će ovo biti mnogo strašnije, ali naprotiv, osećam se neobično opušteno u ovom mraku. Možda je uzrok tome ono što sam nedavno uradio, ono što se desilo pre par noći. Mislim da se malo-pomalo sve kockice slažu na svoje mesto i kao da se svi postupci koje čovek čini, dobronamerni i zlonamerni, na kraju slivaju u njega. Možda niste ista osoba ali, nakon svega, to ste ipak vi. I dalje negde u mojoj utrobi odzvanja vriska od preksinoć, kao i onaj prodorni krik. Slike vatre proganjaju me i muče čim zaspim. Ipak, mislim da se nikada u životu nisam ovako dobro osećao.

Havijer Kastiljo

Drugo poglavlje

26. decembar 2013. godine, Boston

Napolju koraci postaju sve glasniji i vlada sve veća pometnja. „Evo ih, dolaze“, pomislio je zatvorenik. U unutrašnjosti sobe se, iako prigušeno, dovoljno jasno čulo sve što se govorilo sa druge strane zida.

„Je li u ovoj ćeliji?“, upitao je neki ozbiljan glas s one strane vrata.

„Jeste, direktore“, promućao je drugi glas.

„Koliko je dugo već tu? Je li ga neko posetio?“, iznova je ispitivao onaj strogi glas.

„Od juče ujutru, direktore, a upravo kako ste mi i naredili, nisu mu bile omogućene posete. Novinari postaju nestrpljivi i žele sve da saznaju. Jedna novinarka pokušala je da se provuče pored obezbeđenja, predstavljajući se kao njegova rođaka, ne bi li uspjela da dođe do njega i popriča s njim. Prošla je sve kontrole do ovih vrata, gde sam je lično uhvatio i izbacio. Već smo preduzeli sve neophodne mere da se ništa slično ne bi ponovilo. Čuvari iz centra pozvani su da objasne šta se tačno dogodilo i upravo sada daju izjave“, odgovorio je onaj drugi glas.

„Otpustite osobe koje su joj dozvolile da uđe. Osim toga, želim spisak sa njihovim imenima. Ja ću se lično pobrinuti za to da do kraja života nikad više ne rade ni u jednoj psihijatrijskoj ustanovi“, odlučno je odbrusio onaj ozbiljni glas zapovedničkim tonom. „Što se vas tiče, mnogo vam hvala. Odlično ste obavili svoj deo posla. Sada možete da se povučete“, dodao je.

„Hvala vama na usluzi, gospodine“, uzvratio je drugi glas. Nakon ovih reči čulo se kako se koraci udaljavaju od vrata.

Iz unutrašnjeg mraka jedini trag svetlosti dopirao je kroz procep između donjeg dela vrata i praga, gde su se sada mogle nazreti senke nogu osobe koja je stajala sa druge strane.

Dan kada smo izgubili razum

„Evo dolazi“, pomislio je zatvorenik. U tom času kao da je čitav ambijent zamukao, kao da je celom tom odajom zavladala praznina, upijajući sve postojeće zvuke.

Odjednom, apsolutna tama u prostoriji probijena je zaslepljujućom svetlošću, tako da se zatvorenik može videti kako leži zgrčen na podu dok posmatra direktora uz zagonetni smešak. Zatvorenik je bio odeven u belu pidžamu psihijatrijskog centra, koža mu je bila bleđa, a krasili su ga i upadljivi duboki podočnjaci. Njegova kosa bila je tamnosmeđa i, mada je njegov sadašnji izgled bio poprilično naružen, pogled njegovih plavih očiju iznenađivao je svojom lepotom. Njegove zenice toliko su se suzile usled promene svetlosti da je u njegovim očima sada carevalo plavetnilo. Zatvorenik je rukama obavio kolena, šćućuren u čošku ćelije, ostavši nepomičan uprkos direktorovom pretećem izrazu lica. Čitava ta odaja bila je tapacirana belim mekim materijalom, na taj način opremljena za najopasnije pacijente i psihičke bolesnike, ili za one sa sklonošću ka samopovređivanju i, premda do tog trenutka zatvorenik nije pokazao nikakvu nameru da naudi sebi, direktor je odlučio da zaštiti pacijenta koji je bio najzanimljiviji za sredstva javnog informisanja u čitavoj njegovoj karijeri na položaju psihologa.

Čim je saznao da će njegova psihijatrijska klinika biti privremeno boravište Glavoseka, što je bio nadimak koji je pacijentu prišla štampa, sazvao je celokupno osoblje te ustanove u kantini i za vreme polučasovnog razgovora pojasnio mu je značaj koji je ta činjenica donela njihovoj psihijatrijskoj klinici, nakon čega ga je uputio u tretmane, način ophođenja i mere predostrožnosti koje će morati da primene u slučaju novog trenutnog prebivaoca.

„I upamtite: za sve vreme trajanja psihološke procene, ispred vrata ćemo svakodnevno imati gomilu novinara. Oni će pokušavati na sve moguće načine da se uvuku unutra. Da dobiju intervju sa nekim od vas ili sa samim Glavosekom lično. Probaće da nas potkupe novcem, putovanjima, ili ko zna već čime. Ja ću vam uputiti samo jedno upozorenje: putovanje ili novac koje vam budu ponudili moći će da vam

potraje svega nekoliko dana, sedmica, pa čak i meseci; sa druge strane, sve svoje preostalo vreme do kraja života u tom slučaju provešćete u potrazi za poslom. Ukoliko bilo ko od vas bude išta prokomentarisao za štampu u vezi sa onim što se zbiva u našoj ustanovi, ili o stanju našeg novog stanara, ja ću se glavom i bradom postarati da nikada više ne bude primljen na posao ni u jednu psihijatrijsku kliniku“, zaključio je direktor na kraju sastanka.

On je savršeno dobro znao kako da veštim jezičkim nijansama upravlja strahovima ljudi, te je spremno koristio svoju moć na čelu ustanove kako bi rukovodio osobljem onako kako mu se prohte.

Sada se prodorno zagledao u zatvorenika, pravo u oči, iako mu je ovaj i dalje uzvraćao osmehom, ne trepćući., Zatvorenik se u trajanju od jedne sekunde nešto upadljivije nasmešio, pri čemu je direktora iznenadio savršeni sjaj čovekovih belih zuba. U izvesnom smislu, i bez obzira na njegov bledunjav izgled, taj zatvorenik je delovao privlačno. Direktora je on podsetio na Toma, njegovog nekadašnjeg druga sa kojim je zajedno studirao. Njih dvojica su, tokom tih godina provedenih u izučavanju psihologije, delili beleške sa predavanja, zabave i žene. Direktora je zaprepašćivala lakoća sa kojom je Tom uspevao da smuva devojke sa univerziteta. Jednim osmehom, jednim pogledom i držanjem neverovatno opuštene osobe Tom je flirtovao sa ženama koje bi tek upoznao i već nakon nekoliko minuta dobio bi papirić sa imenom i brojem telefona.

Zatvoreniku su rubovi noktiju bili prljavi od ostataka zemlje, a zglavci prstiju odrani. Na rukama i licu imao je nekoliko ogrebotina. Direktor ga je opet pogledao pravo u oči, netremice. „Kakva je to osoba u stanju da nekome odseče glavu i da potom mirno korača ulicom?“, mozgao je direktor. Zatvorenikov pogled ga je zbunjivao.

„U redu je, ustani“, naredio mu je.

Zatvorenik se polagano uspravio, ne odvajajući pogled od njega.

„Ovde imam izveštaj o tebi“, rekao je direktor. „To je više od sto pedeset stranica. Istražno odeljenje policije izradilo je opisni dosije

o dvanaest sati koji su prethodili tvom hapšenju. Ispitano je više od trideset ljudi iz upravo te oblasti u kojoj su te videli kako tumaraš go-golcat oko podneva 24. decembra“, dodao je. „Prvi poziv policiji u 12.01 uputio je trgovac iz Ulice Irving. Do 12.03 je stiglo sedamnaest žalbi osoba koje su te videle tako nagog, kao od majke rođenog“, nastavio je ozbiljnim tonom. „Tokom poslednja dva dana samo se o tvom slučaju priča na sve strane. U vestima, specijalnim emisijama, novinama, pa čak i na društvenim mrežama. Postao si svetski *trending topic* na Tviteru za samo dva dana. Izazvao si ogromnu pometnju. Ali svuda svi postavljaju jedno te isto pitanje: Ko je taj Glavosek?“, zaključio je. „Mene, sa druge strane, samo zanima jedno jedino pitanje koje nudi prave odgovore: Zbog čega si ubio tu ženu i odrubio joj glavu?“

Zatvorenik se nije ni trgnuo, uprkos silovitosti direktorovih reči. Samo je malo ispravio držanje, isprasio se, izvio se u leđima, pa se za blenuo u direktora osmehujući se.

„Već su me obavestili da tokom svih dvanaest sati ispitivanja ni reč nisi izustio. Čak ni da bi zatražio vode. Policija razmatra dve moguće pretpostavke: jedna od njih je da si nem i da ne možeš da govoriš. Ja tu pretpostavku u potpunosti odbacujem. U tom slučaju već bi nešto odgovorio pisanim putem ili bi makar dao naznaku da treba da ti donesemo pribor za pisanje. A druga glasi da si pametniji nego što izgledaš i da želiš da zavaraš ceo policijski odsek“, dodao je. Zatvorenik se nasmešio. „Sudeći po ovome što vidim, čak i posle dva dana boravka u ćeliji sa vrhunskim nivoom izolovanosti, tvoja rešenost da ne govoriš, niti da bilo šta objasniš, nije se poljuljala. Mislim da će ti još nekoliko dana, ovoga puta bez hrane, možda dodatno pomoći da povratiš moć govora.“

Zatvorenikov stav se u tom trenutku potpuno promenio, najednom je postao sasvim ozbiljan. Kao da je iznenada odbacio vedrinu u stranu da je izgaze. Direktor je pomislio da je njegov nastup upalio. U roku od nekoliko narednih sati moći će da započne psihološku proveru.

„Verujem da ćemo se savršeno dobro razumeti. Ja sam ovde da bih ti pomogao i da bih učinio sve da ti boravak u našoj ustanovi prođe što je moguće prijatnije. Ukoliko si spreman da sarađuješ sa mnom, da mi pomogneš da razumem šta se desilo, i zašto, sve će se već nekako rešiti“, kazao je direktor.

Za vreme svih tih godina njegovog rada na položaju psihologa, u raznim psihijatrijskim ustanovama u zemlji, koristio je tu istu rečenicu, sa istim redom reči, prilikom pristupa psihičkim bolesnicima. Tokom njegove prve godine, kada je počeo da stažira kao psiholog na klinici u Alabami, susreo se sa slučajem jedne mlade žene sa šizofrenijom, koja je pokušala da udavi sopstvenu bebu u lavabou. Lekari su smatrali da ona čuje glasove koji je navode šta da čini. Dotična mlada žena počela se lečiti od šizofrenije u šestom mesecu trudnoće, ali, kada je beba napunila godinu dana, zaronila je dete u lavabo pun vode. Njen suprug je, na svu sreću, čuo plač deteta i dojurio je u pomoć. Nakon nedelju dana provedenih na klinici i posle ukupno tri seanse, doktor Dženkins je zaključio da je devojka samo oponašala šizofreniju, tek da bi se otarasila bebe, kao i muža, sa ciljem da potom pobjegne sa ljubavnikom. Njegova nadarenost kao psihologa nije prošla neprimećeno među sudijama i advokatima, pa je ubrzo stekao dovoljno pohvalnu reputaciju da ga postave na čelo jednog manjeg psihijatrijskog centra na jugu države Vašington. Tri godine kasnije, posle brojnih uspeha, imenovali su ga za direktora psihijatrijske klinike u Bostonu, koja je važila za najbolju ustanovu te vrste u zemlji, sa zavidnim ugledom.

„Želiš li da malo popričamo?“, upitao ga je direktor, s nadom da je uspeo da mu ulije strah pretnjom da će ostati zatvoren u ćeliji.

Neočekivano, zatvorenik se ponovo osmehnuo.

Treće poglavlje

13. jun 1996. godine, Solt Lejk

Mesto pod nazivom Solt Lejk bilo je željeno odredište za stotine porodica u letnjoj sezoni. U poslednjih nekoliko godina upečatljiva kampanja za promociju koju je pokrenuo novi gradonačelnik, zajedno sa ulaganjima u poboljšanje obalske zone jezera, privukla je višu srednju klasu društva sa istoka zemlje kao pogodno mesto za godišnji odmor. Brojne porodice kupile su vikendice u novoj oblasti Solt Lejka, koja je predstavljala predgrađe prečnika oko dva kilometra oko jezera, polazeći od centra samog gradića. Solt Lejk, bez obzira na nov i osvežen izgled, nije bio prvoklasno turističko odredište, ali je ipak posedovao posebnu čar koja je podsećala na Nju Orleans iz pedesetih godina dvadesetog veka. Vlasnici velikih zasebnih kuća od belog drveta, sa velikim prozorima okrenutim ka novouređenoj zoni, tokom letnjih meseci iznajmljivali su svoj prostor porodicama koje su posećivale taj grad po ceni od tri hiljade dolara nedeljno, što je iznosilo više od dvostruke mesečne plate drvodelje ili krojača. Sve to zajedno doprinelo je poslednjih godina porastu izgradnje kuća u novoj oblasti, kao i rekonstrukciji najstarijih građevina, u slučaju da su se nalazile u blizini jezera.

Solt Lejk se prostirao u obliku slova C na zapadnoj strani Velikog slanog jezera. U centru gradića nalazio se mali zvonik sa centralnim trgom, gde je uglavnom tokom leta postavljana neka vrsta omanje pijace sa korišćenim stvarima. Dve paralelne ulice povezivale su glavni trg sa pristaništem i jezerom. Trg je okruživala Ulica Vilfred, kao nova trgovačka gradska zona, koja je preko dana predstavljala pravu košnicu, sa mnoštvom manjih prodavnica odeće, nameštaja, starih predmeta i sa ponekom pokretnom tezgom sa hranom.

Pristanište je i dalje čuvalo nekadašnju drvenu strukturu, a služilo je kao tačka za usidravanje nekoliko desetina manjih turističkih brodića

u noćnim satima. Dugački pristanišni dok obasjavan je starim uličnim svetiljkama, nalik fenjerima, koje su i dalje radile, darujući čitavom okruženju prijatnu i blagu svetlost, pod kojom su šetali brojni parovi.

Amandina porodica je već nekoliko godina letovala u Solt Lejku. To im je ulivalo silno i dugo očekivani spokoj, kojeg ih je lišavao stresni život u Njujorku, gde je njen otac radio kao advokat za jednu od najčuvenijih advokatskih kompanija u gradu. Ove godine njihov letnji odmor bio je planiran za jun, ranije nego prethodnih godina, kada je trebalo da proslave unapređenje njenog oca na položaj partnera. Stiven Maslou postao je najuspešniji zaposleni u advokatskoj kancelariji zahvaljujući nenadmašnoj dugoj pruži dobijenih slučajeva. Branio je sve vrste prestupnika, od kradljivaca nakita i lopova koji su pljačkali banke, preko ubica, pa sve do političara optuženih za neki seksualni skandal. Proslavio se kao advokat koji je savršeno poznao ljude i koji je bio nadaren zadivljujućom lakoćom sa kojom je pridobijao sagovornike. Na privatnom polju bio je stroga glava porodice, verovao je u disciplinu i naporan rad. Uprkos strogoći, obožavao je svoje dve ćerke: Amandu i Karlu.

Amanda je bila šesnaestogodišnjakinja, bakarnosmeđe kose i očiju boje meda, istih kao i kod njene majke. Ravne usne, istovremeno pune, kada bi se nasmešila, otkrivale su blistavobeli osmeh, koji joj je na obrazima stvarao ljupke jamice. Njena sestra Karla, tamnoputa sedmogodišnjakinja sa talasastom kosom do ramena, stalno joj je govorila da se ne smeje toliko, jer ako nastavi da tako često pokazuje rupice na obrazima, na kraju će joj se kroz njih videti jezik. Amanda je uvek istovetno odgovarala sestri.

„Upravo to i priželjkujem!“, uzvratila bi joj uz smeh, još više naglašavajući jamice na obrazima.

U taksiju koji su unajmili od male železničke stanice u Solt Lejku nalazili su se Amanda, Karla, njihov otac Stiven i njihova majka Kejt.

Kejt, žena koja je već bila navršila četrdeset jednu godinu, imala je kosu svetlije nijanse kestena, oči su joj bile jednake kao kod ćerki,

žive boje meda. Na licu je imala mladeže, koji su Stivena podsećali na sazvežđe Orion. Kejt je uživala u tome da se igra sa Karlom, a prethodno i sa Amandom, mada je njenu stariju ćerku u poslednje vreme očigledno zanimalo nešto drugo umesto igara sa sestrom i majkom.

Taksi kojim su se vozili klizio je niz Bulevar Sent Luis, u starom francuskom kvartu, gde su se još održale nekadašnje prodavnice vina, u kojima je Stiven voleo da kupuje flaše sa jedinstvenim ukusima, koje bi kasnije poklanjao sudijama, tužiocima i kolegama s posla. Sam kraj tog bulevara označavao je prelazak u novu zonu koja je okruživala jezero, upravo onde gde su se nalazile sve one nove kuće.

„Jeste li ono rekli broj 35, gospodine?“ upitao je taksista.

„Trideset šest“, ispravio ga je Stiven.

„Tačno, broj 36. Samo sam hteo da vas proverim“, našalio se taksista.

„Osmeh, osmeh!“, viknula je Karla ocu, primetivši da on ne prihvata šalu, ujedno se klibereći tako što je prstima oblikovala osmeh na svojim usnama.

„Karla, molim te, ponašaj se pristojno“, prekorio ju je otac.

„Samo sam želela da se nasmeješ, tata“, odgovorila mu je Karla.

„Karla, dušo, znaš već i sama da tvoj otac nije preterano sklon šalama“, utešila ju je majka.

„Stigli smo“, prekinuo ih je taksista. „Ovo je broj 36 na Aveniji Nju Port.“

Kuća u kojoj su najčešće odsedali u Solt Lejku bila je omanja vila Ročesterovih, u staroj zoni. Bila je to mala drvena kuća, jednospratnica, čija je boja na fasadi malo-pomalo popuštala pod protokom vremena. Gospodin Ročester je svake godine izmišljao stotine razloga da objasni zbog čega nije stigao da je ofarba. Drugi poslovi, loše vreme baš u danima kada bi navodno namerio da to konačno ostvari, boravak van grada zbog nekih obaveza, pa je čak nekom prilikom spomenuo i kako su se kante sa farbom izgubile negde u dostavljačkoj službi, iako je naručio specijalnu boju od neke firme u Njujorku. Stiven Maslou je savršeno dobro znao da gospodin Ročester to nije činio samo zato

jer je bio veliki lenjivac, ali i uprkos tome ta mala kuća mu se dopadala. Imala je neku posebnu draž. Mali trem bio je svedok bezbroj večera sa Kejt u godinama pre rođenja njihovih ćerki, kada je i dalje više uživao u životu, u smehu, nego u poslu, sudskim slučajevima i poslovnim večerama.

Ove godine, međutim, motivisan unapređenjem na mesto partnera u advokatskoj kancelariji, gospodin Maslou je odlučio da unajmi na nekoliko nedelja jednu od novih viktorijanskih kuća u novoj zoni. Na broju 36 u Aveniji Nju Port stajala je dvospratna kuća obojena u belo i sa velikim prozorima. Njen krov bio je ofarban u plavo, iste one boje koja se slagala i sa prozorskim zavesama. Kuća i okućnica zauzimale su pozamašnu parcelu. Sve od pločnika pa do glavnog ulaza, stazica od krupnih belih pločica vijugala je kroz živozelenu boju travnjaka u dvorištu. Poverenje ljudi iz Solt Lejka, spojeno sa neznatnom stopom kriminala u toj oblasti, uticalo je na to da gotovo nijedno imanje ne bude omeđeno ogradom. Pogled na ovu kuću iznenađivao je većinu ljudi koji su se tuda šetali. Njeni nedavno osveženi zidovi, tako savršeno prekriveni belom bojom, isticali su se u odnosu na ostale kuće s okolnih parcela.

„Opa!“, kriknula je Karla, još sedeći u taksiju.

Amanda se zagledala u sveže okrečenu kuću, još ne izlazeći iz vozila. Bez obzira na to što ove godine uopšte nije bila oduševljena idejom da nekoliko sedmica provede u Solt Lejku, prizor te kuće ju je oraspoložio. Mrzela je onaj vonj stare kuće Ročesterovih, a osim toga, nadala se da će ove godine moći da uživa u letnjem raspustu zajedno sa školskom drugaricom Dajanom, najboljom prijateljicom, sa kojom je sedela u klupi, a delile su i isti ukus prema momcima.

„Dakle, to bi bilo dvanaest dolara i dvadeset centi?“, obratila se Kejt taksisti, vadeći dvadeset dolara iz novčanika „Uzmite, i zadržite kusur. Amanda! Izađi i pomози ocu s koferima“, opomenula je stariju ćerku, koja je i dalje sedela u taksiju.

Amanda je polako izašla iz kola i zakoračila ka ocu, koji je pokušavao da izvuče silne torbe i kofere na pločnik. Prihvatila ih je ljutito